

Regina Siedmiowiec
Góra Kalwaria

"Dwie księżniczki"
i historie z nimi związane

" Jeżeli chwiałeś nie scenie
przeszłości, nie godziła być
w kraj niejakości "

Św. Jan Paweł II
Papież

W każdytku swego życia, chce przywrócić
pamięć z tragicznych wydarzeń, które przeżyłam
jako mała dziewczynka w czasach II wojny świato-
wej mieszkając na Kresach Polskie.

Czas zacięra ślad, a ja przez to wspomnienie
chcę oddać cześć moim wspomnianym Rodzicom,
rodzinie i hołd Polakom, którzy żyli w tych
strasznych warunkach na Kresach Polskie.
Cierpieli bardzo za to że byli Polakami,
Żydami byli na Syberię lub Kazachstan.

Siostry mamy Julia i Maria, bracia Edward
i Józef Stanisław. Rodzeństwo taty: Julia i Feliks
Wachowscy, Feliksowi cudem udało się zbiec
i wyemigrować do Stanów Zjednoczonych.

Macie udało się też dwóm ks. dr. Antoni
Świecki i przebrać kobiety i ks. kanonik
Stanisław Symon upić przepłynąć Bug
w marcu między krajami.

Pozostali wywieziono w nieznanym
kierunku, jako wrogów władzy.

Powstali wykonywali

niezdolności pracę.

w kołchozie.

Pamiętam jak mamusia zaprzęzona pasami ciągnęła szerokie ciężkie grabie po ściernisku, a ja jako mała dziewczynka zbiegałam za mamusią kiesy do torby, którą miałam uwieszoną na szyi. Za dzień takiej pracy mamusia dostawała garść zboża, a moje kiesy były dodatkową porcją zboża. Nogi miałam pokaleczone pod palcami i do kolan ostrym ścierniskiem. Zboże które przynosiła mama do domu tłuściła u stępie, a potem piekła z tego podpłomyki. W kołchozie pracowała tylko mamusia, bo tatuś był ciężko chory.

Polacy starali się wspierać i pomagać sobie nawzajem. Mamusia dzieliła mleko między matkę dzieci i matki przy nadzisi. Czasami troszkę zostawiała dla mnie, bo jako niemowlę nie wsieliśmy krowę. "Lysa" była, była pastuchem dla dzieci i dorosłych (dlatego walczyła).

Ja ja pasłam. Tatuś robił z dykty kasionę na oczy żeby mnie nie widziała (była umocowana za rogi)

Krowę pasłam cały dzień, karpaczona i skromny posiłek. Czas leżyłam po wysokości stonca na mieście. Było to około południa, kiedy zobaczyłam jak od strony sąsiedniej wsi idzie u moją stronę trójka małych dzieci. Chłopczyk był u moim wieku 6-7 lat, prowadził za rączki dwie małe dziewczynki (obie piątki) wiedziały macrego piątkę (były głodne)

W mojej głowie powstał problem jak ja mam

podzielić jeden podziemny (mój codzienny posiłek) sprawnie dzielnie pomiędzy troje dzieci. Rozwinęłam i podzieliłam na 3 części. Dziwaczynki jadły łapczywie. Braciek swoją część też podzielił między siostrzyczki. To były ukraińskie dzieci, usmiechając się do mnie poszły dalej.

Byłam głodna, duszewska bo ja miałam rodziców, a one pewnie nie.

Tomima wysiłku mamusi b. często byłam głodna. Mamusia dostawała leki dla tatusia właśnie za jedzenie, którego sobie odmawiała.

Polacy potajemnie gromadzili się na modlitwie (kسیy nie było - byli mordowani lub zsyłani na Syberię, a kościoły i kaplice zamieniano na magazyny a nawet stajnie dla koni)

Wiara w Boga dodawała siłę i poczucie wspólnoty

Wszystkim spotkaniom towarzyszył strach że w każdej chwili może zjawić się "nieproszony gość" "człowiek" że to niby towarzyskie spotkanie. W domach Polaków były częste rewizje, szukano książeczek do nabożeństwa, różaniec lub ksiżek w j. polskim i karano wysokimi grzywnami lub zsyłką w nieznanym kierunku. Myśleli pewnie że w ten sposób uniemożliwią odprawianie nabożeństwa lub nauki j. polskiego.

Moji dzielni rodzice i na to znaleźli sposób

Moja mamusia była Terejarką III zakonu
św. Franciszka posiadała Brewiąz z 1928r.,
a tatuś książeczkę do nabożeństwa w której
jest wpis z 1931r. Brewiąz mamusi służył
do odprawiania nabożeństw, a książeczka
tatusia służyła nam Polakom dzieciom jako
elementem (wiskrze litery) nie tylko wiary
ale i nauki j. polskiego. Mamusi Brewiąz
ponieważ był gruby trudno było go schować
na dłużej w domu, dlatego był owijany i składany
do starego garka i zakopywany pod bedą pszc.
Na codzien książki były chowane w
schowkach zrobionych w klocku drewna.
Tatuz wydrubał skrytkę, która zasuwata się jak
podrnik. Klocki leżały wśród innych drew
pod piecem.

Różaniec mamusia robiła z lutowej nitki
na której nawlekata ciarenka zielonego groszku,
a na "Opere Nati" była fasolka. Krużytki były
zrobione z patyczków. W razie niebezpieczeństwa
różaniec ładował w garku, który stał na kuchni.
Po wyuszeniu stawał się jeszcze mocniejszy.

Na ścianie w sieni pisaliśmy wspólnie alfabety
polskie litery i wyrazy, a tatuś to potem
zaklejał gęstą gliną aby nie było widać.
Byliśmy mali, ale wiedzieliśmy że to tajemnica.
Chętnie uczyliśmy się j. polskiego i modlitw
oraz pieśni. Pamiętam pieśń "Kto się w opiekę
oddaje Panu swemu".

Ta pieśń była moją tarczą, a dziecięca ufność Bogu była tak ogromna - że do dziś nie osiągnęłam równiej.

Hojna - straszny lęk, słowo odmieniane przez wszystkich. Dla nas Polaków to następny wróg którego baliśmy się.

Do tych poprzednich niebezpieczeństw dochodził jeszcze strach przed Niemcami, którzy wywozili ludzi na roboty do Niemiec lub rozstrzeliwali pod byle pretekstem. Moja mamusia znała j. niemiecki i starała się pomagać. O tej sytuacji opowiadała moim wujeczkom Paulince i Ani kiedy byłam z nimi po latach w Starym Bobolukie, jedna ze starszych kobiet której matka od śmierci uratowała mamusia.

Pamiętam straszną łunę pożaru jak palił się Żytomierz. Zażyły się naloty i bombardowania. Jako ochron służyły nam doł wykopany w ziemi, jakieś gałęzie które go przykrywały.

Podczas każdego zagrożenia modliliśmy się i odmawialiśmy słowa pieśni „Kto się w opiekę...”. Kiedy niara stawiała się silniejsza niż strach, a ufność Bogu bezgraniczna.

Kiedy Niemcy ukończyli na Kresy - Rosja na pierwszej linii frontu wystawiła kresowską młodzież wcielając ją do Armii Czerwonej. Ta młodzież nieuzbrojona bez żadnego przeszkolenia na pewną śmierć. Tak właśnie zginał w dniu 21.11.1943 mój najstarszy brat Kazimierz miał 20 lat

był absolwentem szkoły Przemysł Artystyczny
stolarz mebli inkrustowanych. Drugi brat
Szymon miał 15 lat, kiedy uciekł do par-
tyzantki, aby go Niemcy nie wzięli na
roboty. Kiedy wracał z partyzanckiej akcji
miał przetrzecony beret. Opowiadał jak
odhili Niemcom zapasy żywności i miodu
który przekazali rannym. Do akcji szedł
ze swoim przyjacielem Felkiem. Kiedy dotarli
do nich informacja że front jest w Silesach
Armia Kościuszkowska ruszyła na piekoto.
Gródki, oddziały dotarli na miejsce. Nie
miał 18-tu lat, ale byli rośli i przysto-
ich bez dokumentów. Szymon przeszedł
całą trasę bojową przez Ślesino, Brzeź Pom-
orski do Berlina. Był trzy razy ciężko
ranny. Miał kilka odznaczeń za odwagę
i męstwo. Kiedy skończyła się wojna miał
19 lat był plutonowym. Po wojnie przeszedł
do cywila. W 1946 roku ożenił się z
Ewą Kalwani z Sabina Świątka. Wraz z nią
wyjechali na Dolny Śląsk do wsi Gajdź.
pracował jako urzędnik. Tam ur. ich trzy
córki Grażyna, Lidia i Hanna. Po latach
ur. syn Kazimierz. Zamieszkali w Łódce
Kalwani. Oboje z żoną pracowali w handlu

Nasza wieś Stary Bobryk - 40 km od
Żytomierza przez którą przechodził
kilkakrotnie front była jak polejowisko,
straty spalone domy, zabici ludzie
i rozgrabione różne miście.

Po przejściu frontu ludnie próbowali orga-
nować życie na nowo, ale Niemcy rozpo-
awali łapanki - wywozili ludzi na roboty
do Niemiec.

Nam dzieciom też wyznaczono obowiązki mieliśmy
paść kołchozowe gęsie, (tatar były niemieckie)
i pilnować aby nie były w zboża (które akw-
rat dojeżdżały) We wsi stał sztab niemiecki
koło szkoły. Za wieś wśród pól i jezior ciągnęła
się droga, którą przejeżdżali Niemcy samochodami.

Była nas grupa siedmioro, czy osmioro
dzieciaków w wieku od 4-8 lat. Najstarszym
był Mieczo Falkowski miał 9 lat i to on był
naszym przewodnikiem. Wiedzieliśmy że mamy
do-erzyczenia z 4rogiem, bo walczył z nim
na froncie i partyzanci w lasach.

Mieczo wymyślił co my możemy zrobić aby
dokuczyć Niemcom - będziemy ich prześladować.

Naszym punktem obserwacyjnym był Sachalin
tak nazywano węgłone za wieś. Józio rzekł
dawał znak że jechał Niemcy, wtedy my zostawiali-
śmy gęsi i biegliśmy na drogę. Ustawialiśmy
się w szeregu i znanym gestem ręki niby
witamy ich krzykliwaliśmy na cały głos s--j
Hitler. Oni czasami zatrzymywali się i poklepa-
wali nas, a my po ich odjeździe śmiaaliśmy

z nich, że są tacy głupi - my ich przerywamy,
a oni się cieszą. Była to nasza konspiracja
i zemsta bo gdzieś w tym czasie były żywi
w zbożu.

Do wsiach okolicznych się zaczęło być
coraz to częstych napadach banderowców
na polskie wsie, lub pojedyncze rodziny.

Żyliśmy w ciągłym strachu. Nam Polakom
zawsze groziło niebezpieczeństwo.

W takiej atmosferze dorastałam. Środkiem w ciągłym
strachu, poniewierze i ciągłym przesiedlaniu,
nie znałam smaku beztroskiego dzieciństwa.
Tataś ciężko chory, mamusia po śmierci Karcia
też była w kresu sił (a jeszcze praca w kołchozie)

pewnego dnia wielka radość zagościła do
naszego domu, na przepustkę po powrocie
z szpitalu (miał przesłone pięć) przyjechał
na przepustkę Zygmunt w Polskim mundurze.
Duma że oto jest Polski żołnierz, syn i brat.

Wizytorem wsiwycej spotkaliśmy się nad
jeziorem, śpiewaliśmy i cieszyliśmy się. Że
oto niemieckie wojska pognano na zachód
i będzie pewnie lepiej nam Polakom.

Rano Zygmunt wyjechał na front.

Wiara i modlitwa dodawała nam sił do
trwania i nadzieję że uda się przeżyć
to piekło, które przygotowali nam ludzie.

Dotąd żyliśmy ścisli ukraińcy, zaczęli
nas dziwnie unikać i ile do nas się odnosić
(ale nie wsiwycej)

Jednego razu wystąpiła mnie mamusia
z dziurawczym mlekiem do Polki p. Felin'skiej,
która była przy nodzie. Jej męża wymieśli Rosjanie
w nieznanym kierunku. Mierkała z domkiem
pod lasem. Ściągnęłam przez igły było bardzo gęsto.
Kiedy stanęłam przed domkiem zobaczyłam
że drzwi są uchylone, a na progu zobaczyłam
krew. Pomyślałam że to co zobaczyłam (jane
dziś nie mogę spokojnie o tym pisać)
było prewizyjnie dla dorosłego, a co doptwożdzka.
Upuściłam drbanek i zaczęłam straszyć krzykiem.
Na podłodze leżała młoda kobieta z rzeźbionym
kruczym. Przybita do ziemi była tylnicem
(którym palowało się krowy) obok leżały dwa
piody (to straszyłam jako osoba dorosła wtedy
tego nie umiałam nazwać),
To tylu latami ciężko mi opisywać te
emocje. Mój krzyk usłyszeł ludź.
Zabrano mnie. Nie spałam po nocach,
bałam się wychodzić z domu - paść nawet krowy.
Trauma tego przeżycia pozostała do dziś.
Całe to wydarzenie sprowadziło że banda rosyjskich
bałam się najbardziej. Drugo nie trzeba było
czekać (przebieg na przepustce był Sygument
w Polskim mundurze) W niedzielne popołudnie
odtędzono nas dośrodku ukraińców. Byli bardzo
przyjemni, zagrali wódkę, a kiedy mamusia
pomyślała że nie ma wódki, tylko

nalewka z kory dębu (którym mamusia
smarowała tatuziowi nogi) Jeden z wielu
ziapań butelkę i rozbił ją o ziemię. Chyćci
leżący na stole nóż myśliwski z ciarnym
końcem i zamachnął się aby uderzyć nim
leżącego chorego tatuzia. Mamusia ziapańca
w rękę ostre noża, a silny ukraińiec wykręcił
go w dłoń mamusi. Trysnęła krew na mnie
(leżąc koczowo trzymaliśmy się mamy) i na mamusię.
Straszny mój krzyk i krzyk mamusi rozszalałego
jenera bandyckiej bandy. Wybiegłszy z dion
nożem próbował uderzać mamusię w pierś,
ale nóż się zeslizgiwał. Łacyna się zamotanina
w eracie której zobaczyłam że ten drugi
leży na ławie bo nie mógł stać na nogach.
Nasz oprawca też ledwo stał ora nogach.
Mamusia resztkami się odpełniła go. Ziapańca
mnie za rękę i zaciągnął mnie w stronę wsi,
zostawiając za sobą ślady krwi.

Na naturale nam pospiętyta naucecilką
Potka Karolina. Otworzyła drzwi sokoły,
zamknęła nas w kufce, ruszając mamusi
jakieś przesieradio. Zamknęła sokoły i pobiegła.
Potem dowiedzieliśmy się że data znać
ruskiej młodzi (nie wiem jak się nazywała)
Hruszko to duciano się w bryskawiernym tempie.
Obaj bandyci nie odpuścili, dotarli
pod drzwi sokoły i bardzo się dokiwali.
W tym czasie w Rosji obowiązywało także

prawo że rodzice żołnierza radzieckiego,
który zginął na froncie znajdowali się
pod specjalną opieką. Moi rodzice posiadali
„czernowizju” doświadczenia śmierci Klara na froncie.
Ruscy zatrzymali obydwu ukraińców.

Opatrzono ranę mamusi i odwieziono nas
do domu. Przed domem postawiono straż.
Rano spędzono ludność z całej wsi i okolic
i zrobiono proces pokarowy. Stało się dwoje
ukraińców i mamusia. Prowadzący powiedział
że grozi im kara śmierci za napad na rodu
ruskiego żołnierza, jednak decyzję zostawia
mamusia. Stała mądra mamusia dobre
wiedziała że jeżeli wyda na nich wyrok,
zginie wielu Polaków. Dlatego powiedziała
że dany im to co zrobili po piątemu,
pod jednym warunkiem że żadna polska
rodzina w naszej wsi i okolicy nie
uciępie od ukraińców. Wierząc niczym
nieurządowa porostawa, ale do czasu
repatriacji przetrwaliśmy z całej rodziny,
która dostała karty repatriacyjne w sumie 38
osób pozwolono wyjechać nam ten. rodzicom i mnie.
Ciężko chory tatuś jakby poweselał, a radość
z powrotu do Polski dodała mu sił. Mieliśmy
termin transportu. To wojnie ludzie we wsi
szukali się po zamieszaniu wojennej. Wielu
zginęło, wróciła garstka wśród nich osierociona
Jennekka. Tatuś zabrał ją do nas. Nielegalnie
dopisał ją do naszej karty repatriacyjnej jako

swoją córkę. Była starsza. My wшысь bruneći,
z mielickimi oczami, a ona ryćci i przegowata.
Bardzo szybko pokochałam ją jak siostrę.

Transport towarowym wagonem - ociem rodzin
w jednym. Było tak. Krocy też można było
zabrać. Jakie warenki sanitarne i żywnościowe
trzeba było książkę napisać. Do Terespolu jecha-
lidmy 6 tygodni (500km). Na granicy kazano
nam wyjść razem z bagażem (jakieś różne
toborki). Huzepnij rodzice dobre sekowali
nasz skarb to dwie książeczki do nabożeństwa.
Teras problem był z karacie chodziło o Janeczkę.
Tataś wiedział co nam grozi, obie z Janeczką
prakażyśmy, a oni zabrali tatusia.

Modliłyśmy się w głośno i stać się cesa -
wypuszczono tatusia i kazano nam wejść
do wagonu, ale zostawić wszystkie rzeczy.

Dziski Bogu książeczki my miałyśmy
schowane pod sukienkami.

Rodzina nasza straciła ogromne majątki
na Kresach Polski, a skarby obie książeczki
przynieśliśmy do Polski. Mamusia modliła
się na swoim łóżku do swojej s'mierci
Przeżyła 96 lat, Tataś zmarł po 2 tygodniach
jak przyjechaliśmy na Dolny Śląsk.

Lata mijają, a w moim sercu i pamięci
narastała potrzeba stawienia czoła temu
wszystkiemu co przeżyłam. Jak zapamiętać
i podziękować tym wszystkim, którzy odešli
aby nie byli zapomniani. Jak ten moment
kiedy przekroczyliśmy granicę, a ludzie
całowali Polskę ziemię i płakali ze szczęścia.

Sieruszka melega jakę udało mi się zrobić to było
drewno genealogiczne (z resztek, które ocalały w dalszej
rodzinie). Pomagała cała rodzina. Patem wniek
mojej ciotecznej siostry Treny Waleńskiej (absolwent
ASP w Warszawie) namalował dwie ikony, jako
wota wdzięczności dla Boga za naszymi i państwa
pradków z prośbą o dalszą opiekę nad naszą
rodziną. Zamówiliśmy w tej intencji mszę świętą,
na której spotkała się cała rodzina. Dzieci brata:
Szażynka z rodziną, Lucja z rodziną, Wandia z
rodziną i Kacik z rodziną, oraz moje dzieci
Manenka z rodziną i Mariusz z rodziną.

Była też rodzina z Kretów ze swoimi dziećmi.
Zaprosiłam gościów, przyjaciół i wspólnotę.
Uroczysta msza święta (nasza) odbyła się
02.06.2013 r. w Kaplicy Dobrej Opieki Społecznej
w Edmie Kaluani.

Ikony były wystawione do poświęcenia.
W każdej z tyłu wklejona jest koperta
z nazwiskami osób zmarłych i żywych
których poświęciliśmy (Matee Bożej).
Podczas mszy świętej w procesji z darami
byli najmłodsi: Wiktorrek z Kasperkiem,
potem Zosia z Gabrysią, za nimi Ola, Adrian,
Lucia, Paulinka i Ania. Do mszy świętej stężyli
Piotr, Walenty i Aleksander. Po mszy świętej
przed poświęceniem wot zabrakło gości i powiechrzatom
do zebranych. W roku miary pragnę Boże
stanąć przed Tobą wraz z moją rodziną i przyjaciółmi
stawiąc pytanie: Co jest wartością w czasach
w których pragnę nam żyć - myślę że czymś indywidualnym

Dla jednych zdobycie majstka (nie ważne
jakimi środkami)
porycji (miałemnie za jakąś cenę)
stary (nie ważne prawdziwy)

Wiele bożem wokół nas zakłamanie, obłudę
i takiego blichtru. Dziś coś jest na topie, a
jutro coś innego urodzi. Holność, które
wywalenili nam patrioci jak my je zagos-
podarowujemy? Wiele niedoświadczonych
mędrców tworzy swoje własne teorie i poglądy,
a taskane im media i prasa powielają ich
chore myśli.

Trzeba nam silnej wiary, mocnego kręgosłupa
i pokorę w patreniu na pokolenia naszych
pradków. Może moje prawnymyślenie będzie
dla niektórych wydawać się archaiczne,
ale wiele nichów naszej wiary zapewniły mi
o jej mocy. Upadły cywilizacje i monarchie,
a nasza wiara przetrwała. Sprawdziła się na
prześnieni dziejów. Pozostaj Bóg - Chrystus Odku-
picie, wzywającej Duch Święty i Matka Najświętsza
nasza Opiekunka. To nasi przodkowie wszepili
nas krew wimy, a swoim życiem i postępowaniem
potwierdili kierunek drogi jaką mamy
podjąć. Nieporozumy obrzek ikonę dana
przez babę, mamę, czy zionę - chronić
lub być świadkiem jak umierali na
Krasach Polski - Polacy za wstę i potkoscie
na Syberii, Kasachstanie, obozach śmierci
na wojnie lub pomordowani przez banderowców
Warto dla nich zatrzymać się na chwilę
i postawić sobie pytanie czy droga którą
podążam to droga która prowadzi do Boga

i wyższej wartości - naszym rodzinnym
tradycjami.

Następnie mój wnek Piotr odczytał testament
dedykowany mojej mamusi Pauliny Wachowskiej,
w którym prosiła na m.in. abyśmy byli
dobrymi Polakami i wierni Bogu i tradycjami
zawsze i w każdej sytuacji.
Następnie krótko kapelan poświęcił skony,
które zamieszkał na ołtarzu.

Udało mi się również znaleźć moje
wnuczki na Kresy. Paulinka i Ania
tak wspominają.

Moje wspomnienia o Kresach są mi wciąż
bardzo bliskie, zanim zobaczyłam je na żywo
znałam z opowieści babi Reni i bliskich.
Jednak to dopiero podróż, którą kymużyła dla nas
Babcia, pozwoliła mi zrozumieć głęboki sens wspomnień.
Pamiętam wciąż z moim rodzeństwem ogromne
piętnienie, dzięki przyrodę i cudownie ciepłych ludzi.
Pamiętam wyprawy w rodzinne strony babi Reni,
pola i łąki porośnięte kępami lasów, które po mimo
upływu czasu (70 lat) były jak imiężo stworzone, bez
zmian. Wspominam dalej z bróź, która ^{rodzi}pradziadek,
na spacerze pomiędzy nimi Babcia opowiadała o
tajnikach leczniczych roślin, które zdradziła jej ojciec.
Niesamowite wrażenie zrobiły na nas jeziora, które
powstały po wydobyciu ropy. Jednak najbliższą
pamięcią było spotkanie dalekiej rodziny, którą
przytuliła nas tak ciepło jakby te wszystkie lata rozłąki
i kilometry nigdy nie istniały. To uczucie jedności wciąż do dziś.

Wspomnienia Zosi, prawnuczki Zygmunta:

O tej części historii rodziny dowiedziałam się od babci Grażynki i cioci Reni. Byłam bardzo zaskoczona tym, jak piękną opowieść o odwadze i bohaterstwie poznałam.

Chciałam Wam opowiedzieć historię mojego pradziadka Zygmunta, czyli rodzonego brata cioci Reni i męża mojej prababci Sabinki. Zygmunt urodził się i mieszkał wraz z rodziną na Kresach Polski. Gdy wybuchła II Wojna Światowa miał zaledwie 13 lat. W wieku 15 lat zdecydował, że idzie do partyzantki. Kiedy na terenie Rosji powstawała II Armia Wojska Polskiego wraz ze swoim przyjacielem Felkiem zostali wcieleni do wojska. Walcząc Pradziadek przeszedł cały szlak bojowy przez Lenino, Wał Pomorski, aż do Berlina. To był czas, w którym zaznał głodu i poniewierki, Pradziadek był ranny 3 razy. Kiedy wojna się skończyła miał 19 lat... i dopiero wtedy przeszedł do cywila.

Jestem dumna, że w historii mojej Rodziny pojawiła się tak dzielna i odważna Osoba. Na dowód swoich czynów Pradziadek otrzymał medal i krzyż za waleczność. Uważam, że powinniśmy pamiętać, o tych którzy wyzwolili kraj z okupacji niemieckiej i zostawili dla nas wolną Polskę, w której żyjemy.

Historię mojego Pradziadka opisałam w pracy konkursowej „o bohaterach II Wojny Światowej”. Jury uznało ją za piękną opowieść i otrzymałam I miejsce wśród warszawskich szkół gimnazjalnych. Dedykuję tę nagrodę pamięci mojej Rodziny.

Zosia

Rockina powinna wychowywać dzieci
w duchu prawdy, bo tylko na niej można
budować relacje rodzinne, międzyludzkie
i społeczne.

Trzeba napędzić serca młodego pokolenia
treściami wartości, godności i patriotyzmu.
Wszystko to było podstawą przetrwania
wielowiekowego dzielectwa kresowego

Historia jest naszą nauczycielką,
poznając ją wyciągamy wnioski: jak
postępować w przyszłości - aby nie utracić
wiarę i godności w drodze do wolności.

Bo wolność to nie bezład - musi być
oparta na wartościach.

"Bo bez wartości nie ma wielkości"
św. Jan Paweł II

Trudno o piękniejszy wyraz miłości do Ojczyzny
i łęsknoty za nią niż słowa św. Janka Pawła II.
(która dla kresowianek tak droga)

"O ziemi polska! Ziemi trudna i dasz mi doświadczenie!
Ziemi piękna. Ziemi moja. Bądź porzuciona!"
Dobrze że powstaje Muzeum Historii Polski,
gdzie ze skrawków pamięci i przedmiotów
powstanie piękniejszy jej obraz.

Regina Wiekiewicz

